

PASTUŠKIN:

KORČKI IN PODLESEK.

Glej, korček, živ, kot ni zdaj cvet noben,
in blede cvet podleska-modrijana
v zeleno mahovino sta ubrana
kot umno delo gibkoprstih žen.

Kaj smo že tam, kjer leto in jesen
se stikata, že na koncih srpana,
da s korčki in podleskom je pretkana
vsa loka pod nogami strmih sten?

Kaj sva že tam, kjer silni kres ljubezni
ne plameni več kakor prej živó
in ga pomisleki gasijo trezni?

Ozriva se drug drugemu v oko
in vse krog naju se v nebit pogrezní:
še nisva tam in to nikdar ne bo!

ALOJZIJ GRADNIK:

OJ HODI, HODI . . .

Oj hodi, hodi, hodi kamor koli!
Jaz sem potrgala tvoj prvi cvet,
jaz sem izsrkala tvoj prvi med,
ki druga ga ne najde več nikoli.

Kaj je ločitev? Smrt? Samo spomini
življenje pravo so. A ne, ki smeh
življenje dal jim je v veselih dneh —
le tisti, ki so zrasli v bolečini.

